

Zaak T-549/93 R

D. tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

„Ambtenaren — Kort geding — Opschorting van tenuitvoerlegging —
Tuchtprocedure — Tuchtrechtelijk ontslag”

Beschikking van de president van het Gerecht van 30 november 1993 ..... II - 1347

Samenvatting van de beschikking

*Kort geding — Opschorting van tenuitvoerlegging — Opschorting van tenuitvoerlegging van
tuchtmaatregel — Voorwaarden — „Fumus boni juris” — Ernstige en onherstelbare schade —
Schade niet zijnde vermogensschade — Afweging van alle betrokken belangen — Geldelijke
schade*

(EEG-Verdrag, art. 185; Reglement voor de procesvoering van het Gerecht, art. 104, lid 2)

BESCHIKKING VAN DE PRESIDENT VAN HET GERECHT 30 november 1993 *

In zaak T-549/93 R,

D., ambtenaar van de Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door E. Boigelot, advocaat te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van L. Schiltz, advocaat aldaar, Rue du Fort Rheinsheim 2,

verzoeker,

* Procestaal: Frans.

tegen

Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door A. M. Alves Vieira, lid van haar juridische dienst, als gemachtigde, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij N. Anecchino, lid van haar juridische dienst, Centre Wagner, Kirchberg,

verweerster,

betreffende een verzoek om opschorting van de tenuitvoerlegging van het besluit van 30 september 1993, waarbij het tot aanstelling bevoegd gezag verzoeker de tuchtmaatregel van tuchtrechtelijk ontslag zonder intrekking van het recht op ouderdomspensioen, bedoeld in artikel 86, lid 2, sub f, van het Ambtenarenstatuut, heeft opgelegd,

geeft

DE PRESIDENT VAN HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG

de navolgende

Beschikking

De feiten en het procesverloop

- 1 Bij op 25 oktober 1993 ter griffie van het Gerecht neergelegd verzoekschrift heeft verzoeker krachtens artikel 91, lid 4, Ambtenarenstatuut (hierna: „Statuut”), beroep ingesteld tot nietigverklaring van het besluit van 30 september 1993, waarbij het tot aanstelling bevoegd gezag hem de tuchtmaatregel van tuchtrechtelijk ontslag zonder intrekking van het recht op ouderdomspensioen, bedoeld in artikel 86, lid 2, sub f, van het Statuut, heeft opgelegd.

- 2 Bij op dezelfde dag ter griffie van het Gerecht neergelegde afzonderlijke akte heeft verzoeker krachtens artikel 91, lid 4, van het Statuut tevens een verzoek om voorlopige maatregelen ingediend, strekkende tot opschorting van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit.

- 3 De Commissie heeft op 11 november 1993 haar schriftelijke opmerkingen ingediend. Partijen zijn op 17 november 1993 in hun mondelinge verklaringen gehoord.

- 4 Alvorens in te gaan op de gegrondheid van het verzoek om voorlopige maatregelen, volgt hier een korte samenvatting van de antecedenten van het geding, zoals deze blijken uit de memories van partijen en hun verklaringen ter terechtzitting.

- 5 Op 28 april 1988 werd verzoeker aangesteld als hoofd van de delegatie van de Commissie te (omissis), waar hij tot en met november 1991 werkzaam was. Met ingang van 1 december 1991 werd hij hoofd van de delegatie van de Commissie te (omissis). Voordien was hij achtereenvolgens van 1981 tot 1984 adviseur geweest bij de delegatie van de Commissie te (omissis), van 1984 tot 1987 adviseur bij de delegatie van de Commissie te (omissis), en van januari tot april 1988 hoofd van de delegatie te (omissis).

- 6 Bij een in februari 1993 gehouden onderzoek bij de delegatie te (omissis) werden de inspecteurs van de algemene inspectie van de delegaties van de Commissie in kennis gesteld van een aantal beschuldigingen aan het adres van verzoeker betreffende de periode waarin hij als hoofd van de delegatie werkzaam was. Deze beschuldigingen hadden in hoofdzaak betrekking op seksuele intimidatie van vrouwelijke personeelsleden van de delegatie en op administratieve onregelmatigheden, in het bijzonder ongerechtvaardigde en discriminerende betalingen aan enkele personeelsleden en in het algemeen verkeerd beheer en misbruik van het personeel en de goederen van de Commissie.

- 7 Op 4 mei 1993 deelde het tot aanstelling bevoegd gezag verzoeker mee, dat tegen hem een tuchtprocedure werd ingeleid. Na op 26 mei 1993 te zijn gehoord, werd verzoeker bij besluit van het tot aanstelling bevoegd gezag van 28 mei 1993 krachtens artikel 88 van het Statuut geschorst zonder verlies van bezoldiging.
- 8 Op 2 juni 1993 kreeg de heer Petersen, raadadviseur bij het directoraat-generaal Personeelszaken en algemeen beheer, opdracht om namens het tot aanstelling bevoegd gezag „de te (omissis) verblijvende getuigen die zich hebben aangemeld, te horen en een onderzoek ter plaatse in te stellen”. Tussen 7 en 13 juni 1993 werden klaagsters en andere plaatselijke personeelsleden gehoord. Tussen 18 juni en 2 juli 1993 werden voorts andere ambtenaren en personeelsleden die in het verleden uit hoofde van hun werk met verzoeker te maken hadden gehad, ondervraagd.
- 9 Na verzoeker hiervan op 29 juni 1993 in kennis te hebben gesteld, legde het tot aanstelling bevoegd gezag de zaak bij rapport van 7 juli 1993 aan de tuchtraad voor. In dat rapport werd verzoeker ten laste gelegd, gedurende de periode waarin hij gedelegeerde van de Commissie was geweest, vrouwelijke plaatselijke personeelsleden die bij de delegatie van de Commissie te (omissis) waren tewerkgesteld, seksueel te hebben geïntimideerd. Het rapport had daarentegen geen betrekking op de eerder gestelde „ernstige administratieve onregelmatigheden”, omdat, aldus het tot aanstelling bevoegd gezag, „in view of the nature of the allegations and of the evidence relating to them [it] does not consider it appropriate, at this stage, to seize the Disciplinary Board in respect of them” („gezien de aard van de aantijgingen en het desbetreffende bewijsmateriaal, [het] het niet opportuun acht, deze kwestie in dit stadium aan de tuchtraad voor te leggen”).
- 10 Na kennisneming van alle stukken van het dossier en na verzoeker en Petersen te hebben gehoord, deed de tuchtraad bij advies van 27 juli 1993 aan het tot aanstelling bevoegd gezag de aanbeveling, „D. de in artikel 86, lid 2, sub f, van het Statuut genoemde tuchtmaatregel, te weten tuchtrechtelijk ontslag zonder intrekking van het recht op ouderdomspensioen, op te leggen.” Tijdens zijn verhoor door de tuchtraad had verzoeker gevraagd om een aanvullend onderzoek op tegenspraak, dat met name een confrontatie en een medisch deskundigenonderzoek zou moeten omvatten. Dit verzoek werd door de tuchtraad afgewezen.

- 11 Na verzoeker op 29 juli 1993 opnieuw te hebben gehoord, deelde het tot aanstelling bevoegd gezag hem bij nota van 30 juli 1993 mee, dat het had besloten, „zijn verzoek om met elk van de klaagsters te worden geconfronteerd alvorens enig besluit wordt genomen in verband met de tegen hem ingeleide tuchtprocedure, in te willigen. De resultaten van deze confrontaties, die in de komende weken zullen plaatsvinden, zullen dienen ter aanvulling van het advies van de tuchtraad van 27 juli 1993 en bij het dossier worden gevoegd.”
- 12 De confrontatie van verzoeker met de drie klaagsters, die ieder door hun advocaat werden bijgestaan, vond plaats op 7 september 1993. Op 15 september 1993 werd verzoeker overeenkomstig artikel 7 van bijlage IX bij het Statuut door het tot aanstelling bevoegd gezag voor de laatste maal gehoord.
- 13 Gelet op een en ander heeft het tot aanstelling bevoegd gezag bij besluit van 30 september 1993 verzoeker met ingang van 1 december 1993 tuchtrechtelijk ontslag verleend zonder intrekking van het recht op ouderdomspensioen. In zijn besluit overweegt het tot aanstelling bevoegd gezag in wezen, dat de verzoeker ten laste gelegde feiten, zoals deze blijken uit de verklaringen van de klaagsters, een zeer ernstige fout en een strafbaar feit van gemeen recht opleveren, waarvoor noch zijn gezondheidstoestand noch enige andere omstandigheid hoe dan ook een rechtvaardigingsgrond kan zijn.

In rechte

- 14 Krachtens artikel 185 juncto artikel 186 EEG-Verdrag heeft een bij het Gerecht ingesteld beroep geen schorsende werking. Het Gerecht kan echter, indien het van oordeel is dat de omstandigheden zulks vereisen, opschorting van de uitvoering van de bestreden handeling of de noodzakelijke voorlopige maatregelen gelasten.
- 15 Ingevolge artikel 104, lid 2, van het Reglement voor de procesvoering van het Gerecht dient de verzoekende partij de omstandigheden aan te duiden waaruit het spoedeisend karakter van het verzoek blijkt, alsmede de middelen, zowel feitelijk als rechtens, op grond waarvan de voorlopige maatregel waartoe wordt geconcludeerd, aanvankelijk gerechtvaardigd voorkomt.

Argumenten van partijen

- 16 Met betrekking tot het bestaan van middelen op grond waarvan opschorting van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit aanvankelijk gerechtvaardigd voorkomt, is verzoeker van oordeel, dat uit verschillende feitelijke omstandigheden blijkt dat het debat alleszins serieus moet worden opgevat en dat zijn zienswijze op solide argumenten is gebaseerd.
- 17 Dienaangaande stelt verzoeker in de eerste plaats, dat het tot aanstelling bevoegd gezag in strijd met de toepasselijke tuchtrechtelijke procedurevoorschriften heeft gehandeld door het definitieve besluit te nemen na de in artikel 7, derde alinea, van bijlage IX bij het Statuut voorziene termijn van één maand te rekenen vanaf het advies van de tuchtraad, respectievelijk de in artikel 88, derde alinea, van het Statuut voorziene termijn van vier maanden te rekenen vanaf de dag waarop een schorsingsbesluit van kracht werd.
- 18 In de tweede plaats stelt verzoeker, dat het tot aanstelling bevoegd gezag bij de vaststelling van het bestreden besluit niet beschikte over een regelmatig advies van de tuchtraad, aangezien deze zijn advies had uitgebracht zonder over alle gegevens van het dossier en met name over het resultaat van het latere onderzoek op tegenspraak te beschikken. Onder deze omstandigheden meent verzoeker, dat niet alleen de procedure onregelmatig is, maar ook zijn recht van verweer is geschonden, aangezien hij geen gelegenheid heeft gehad, al zijn argumenten uiteen te zetten voor het orgaan dat een met redenen omkleed advies moet uitbrengen voordat het tot aanstelling bevoegd gezag zijn besluit neemt.
- 19 In de derde plaats verwijt verzoeker het tot aanstelling bevoegd gezag, niet het bewijs van de gestelde feiten te hebben geleverd en ermee te hebben volstaan, de verklaringen van klaagsters als bewijs van de in geding zijnde feiten aan te nemen. Hierdoor heeft het het recht van verweer en het in alle rechtsstelsels van de Lid-Staten erkende algemene beginsel „in dubio pro reo” geschonden. Verzoeker meent inzonderheid, dat het bestreden besluit noch met betrekking tot de juistheid van de feiten noch met betrekking tot de kwalificatie daarvan gemotiveerd is en dat het is genomen zowel in strijd met resolutie 90/C 157/02 van de Raad van 29 mei 1990 betreffende de bescherming van de waardigheid van vrouwen en mannen op het werk (PB 1990, C 157, blz. 3), als in strijd met aanbeveling 92/131/EEG van de Commissie van 27 november 1991 betreffende de bescherming van de waardigheid van vrouwen en mannen op het werk, en meer in het bijzonder de bijlage daarbij, die een gedragscode tegen seksuele intimidatie bevat (PB 1992, L 49, blz. 1).

- 20 In de vierde plaats, aldus verzoeker, zijn de hem ten laste gelegde feiten naar buiten gebracht twee tot vijf jaar nadat zij zouden hebben plaatsgevonden, en vijftien maanden na zijn vertrek bij de delegatie waar zij zouden hebben plaatsgevonden, hetgeen onverenigbaar is met het begrip seksuele intimidatie zelf. Voorts bestaat er een flagrante wanverhouding tussen de ten laste gelegde feiten en de opgelegde tuchtmaatregel, omdat de feiten niet duidelijk en onweerlegbaar zijn komen vast te staan en het tot aanstelling bevoegd gezag is voorbijgegaan aan tal van getuigenissen en dossierstukken waaruit kan worden afgeleid dat de litigieuze gedragingen niet hebben plaatsgevonden. Hieruit volgt, aldus verzoeker, dat het tot aanstelling bevoegd gezag, door de in de praktijk zwaarste tuchtmaatregel op te leggen — hij kan immers geen aanspraak op pensioen maken —, heeft gehandeld in strijd met bovengenoemde aanbeveling, waarin het beginsel van een scala van tuchtmaatregelen is neergelegd.
- 21 Ten slotte, aldus verzoeker, schendt het bestreden besluit het beginsel, dat een handeling slechts strafbaar is wanneer zij wordt verricht door een persoon die voor zijn handelingen aansprakelijk is. Dienaangaande wijst verzoeker erop, dat het medisch deskundigenonderzoek waarom hij de tuchtraad had verzocht teneinde te doen vaststellen in welke mate hij eventueel aansprakelijk was, was geweigerd op grond dat er blijkbaar geen sprake was van psychische stoornissen. Doch de enkele kennisneming van de hem ten laste gelegde feiten, gesteld al dat ze juist zouden zijn, wijst evenwel op het tegendeel.
- 22 Aangaande de spoedeisendheid stelt verzoeker, dat het bestreden besluit hem ernstige en onherstelbare schade zal berokkenen, zowel wat zijn financiële situatie, als wat zijn reputatie, zijn eer en zijn waardigheid betreft.
- 23 Met betrekking tot de geldelijke schade betoogt verzoeker om te beginnen, dat hij met ingang van 1 december 1993 zonder werk zal zijn en geen enkele bezoldiging zal ontvangen. Aangezien hij minder dan tien jaar ambtenaar van de Commissie is, zal hij voorts geen pensioen ontvangen, maar zullen enkel de door hem betaalde pensioenpremies worden terugbetaald. Volgens de gegevens waarover verzoeker beschikt, zou het om een bedrag van omstreeks 1 000 000 BFR gaan. Gezien de hoge kosten die hij moet dragen, in het bijzonder de kosten van zijn verdediging in de onderhavige zaak en van de studie van een van zijn zoons in het Verenigd Koninkrijk, zal hij weldra geen middelen van bestaan meer hebben en dus gedwongen zijn, onder noodzakelijkerwijs slechte omstandigheden, zijn familievermogen aan te spreken.

- 24 Zo het besluit waarvan opschorting wordt gevorderd, onmiddellijk op 1 december 1993 effect zou sorteren, is het voorts zo goed als uitgesloten dat hij binnen enkele maanden of zelfs binnen enkele jaren in zijn functie kan worden herplaatst, omdat er uiteraard iemand anders in zijn functie zal zijn aangesteld en hij voor derde landen of voor zijn eigen delegatie niet meer geloofwaardig is.
- 25 De aantasting van zijn reputatie, zijn eer en zijn waardigheid levert volstrekt onherstelbare schade op, omdat, ook al zou het bestreden besluit later nietig worden verklaard, alle ambtenaren van de Europese Gemeenschappen, de hoofden van de andere delegaties en zelfs personen buiten de gemeenschapsinstellingen op de hoogte zullen zijn van zijn tuchtrechtelijk ontslag en van de redenen daarvan.
- 26 De Commissie van haar kant is van oordeel, dat in casu niet is voldaan aan de voorwaarden waaronder de door verzoeker gevraagde voorlopige maatregelen rechtens gerechtvaardigd zouden zijn.
- 27 Met betrekking tot de *fumus boni juris* stelt de Commissie, dat de door verzoeker aangevoerde middelen en argumenten voorshands niet gegrond lijken. Zij wijst er inzonderheid op, dat volgens vaste rechtspraak van het Hof en het Gerecht de in artikel 7 van bijlage IX bij het Statuut bepaalde termijn van één maand geen fatale termijn is en dat, gezien de omstandigheden van de zaak, het definitieve besluit van het tot aanstelling bevoegd gezag binnen redelijke termijn is genomen. De omstandigheid dat het definitieve besluit meer dan vier maanden na verzoekers schorsing is genomen, vormt geen wezenlijke onregelmatigheid die tot nietigverklaring van het bestreden besluit kan leiden. De enige „sanctie” die artikel 88, derde en vierde alinea, van het Statuut in geval van overschrijding van de termijn van vier maanden oplegt, is dat de betrokkene weer zijn bezoldiging en de eventueel ingehouden bedragen ontvangt. In het besluit tot schorsing van verzoeker was evenwel uitdrukkelijk bepaald, dat hij voor de duur van zijn schorsing zijn bezoldiging zou blijven ontvangen. De Commissie kan hoe dan ook niet worden verweten, te lang met het nemen van het definitieve besluit te hebben getalmd, aangezien de termijn van vier maanden slechts met drie dagen is overschreden en die overschrijding het

gevolg is van het feit, dat zij het recht van verweer optimaal heeft willen beschermen door met name tot de door verzoeker verlangde confrontatie over te gaan.

28 De Commissie is voorts van mening, dat het feit dat de tuchtraad bij het uitbrengen van zijn advies niet met alle gegevens van het dossier rekening heeft gehouden, en inzonderheid niet met de resultaten van verzoekers confrontatie met de klaagsters, geen onwettigheid kan opleveren die de procedure en het definitieve besluit onregelmatig zou maken. De tuchtraad had besloten van een confrontatie en van een medisch deskundigenonderzoek af te zien, omdat hij van mening was over voldoende inlichtingen te beschikken. Het tot aanstelling bevoegd gezag was, aldus de Commissie, niet verplicht tot een dergelijke confrontatie over te gaan, en deze heeft hoe dan ook niets nieuws opgeleverd.

29 Het argument inzake de onjuiste kwalificatie van de aan verzoeker ten laste gelegde gedragingen als seksuele intimidatie, is volgens de Commissie evenmin gegrond. Afgezien van het feit dat het er hoe dan ook in de eerste plaats niet om gaat, hoe de ten laste gelegde gedragingen juridisch moeten worden gekwalificeerd, maar of de feiten daadwerkelijk hebben plaatsgevonden, kan in casu niet worden ontkend dat er sprake is van door een meerdere uitgeoefende pressie.

30 Met betrekking tot het argument dat geen rekening is gehouden met het feit dat voor gevallen als deze in een scala van tuchtmaatregelen is voorzien, wijst de Commissie erop, dat haar aanbeveling van 27 november 1991 niet bindend is en dat het Statuut niet voorziet in een vaste tuchtmaatregel voor elk tuchtrechtelijk vergrijp. Zou het tot aanstelling bevoegd gezag in dergelijke omstandigheden aan een bepaalde tuchtmaatregel gebonden zijn, dan zou dat de ontkenning zijn van het beginsel, dat het tot aanstelling bevoegd gezag de tuchtmaatregel moet bepalen nadat de aan de ambtenaar ten laste gelegde feiten zijn vastgesteld.

31 Met betrekking tot de spoedeisendheid is de Commissie van mening, dat verzoeker niet heeft aangetoond, dat hij ernstige en onherstelbare schade dreigt te lijden.

32 Wat in de eerste plaats de gestelde geldelijke schade betreft, wijst de Commissie erop, dat verzoeker in het geval van nietigverklaring van het bestreden besluit door het Gerecht recht zou hebben op uitbetaling van alle bedragen die hij tussen 1 december 1993 en het tijdstip van zijn herplaatsing had moeten ontvangen. Hij ontvangt hoe dan ook nu reeds een bedrag van ongeveer 1 300 000 BFR, overeenkomend met de pensioenpremies die hij gedurende zijn diensttijd als ambtenaar van de Commissie heeft betaald. Verder verkrijgt hij — volgens de Commissie — op 62-jarige leeftijd recht op een Belgisch pensioen. Ten slotte heeft verzoeker niet aangetoond, dat hij in afwachting van het arrest in de hoofdzaak gedwongen zal zijn goederen uit zijn familievermogen te verkopen. Wat inzonderheid de studiekosten van verzoekers zoon in het Verenigd Koninkrijk betreft, merkt de Commissie op, dat deze van de Britse regering een beurs ontvangt en door de universiteit van Sussex wordt gehuisvest voor het niet al te hoge bedrag van 350 UKL. Ter terechtzitting heeft de Commissie verder gesteld, dat verzoeker naast het bedrag overeenkomend met zijn pensioenpremies tevens een bedrag van omstreeks 1 000 000 BFR voor niet-opgenomen verlofdagen zal ontvangen. Blijkens een door de Commissie aan het Gerecht overgelegd document van 19 november 1993 gaat het om een bedrag van 1 086 828 BFR, overeenkomend met 86 verlofdagen die verzoeker op het tijdstip van beëindiging van zijn functie nog te goed had.

33 Wat in de tweede plaats de andere schade dan vermogensschade betreft, betoogt de Commissie, dat zowel de administratie als verzoekers meerderen bij de behandeling van deze zaak zorgvuldig te werk zijn gegaan, om te voorkomen dat verzoekers imago, beroepsreputatie en waardigheid op enigerlei wijze zouden worden aangetast. Ook de geloofwaardigheid van de instelling zelf, met name bij de derde landen waar verzoeker werkzaam is geweest, verlangt dat er zo min mogelijk ruchtbaarheid aan de zaak wordt gegeven. Wat ten slotte de grief betreft, dat verzoeker, zo het Gerecht zijn beroep zou toewijzen, zijn functie als delegatiehoofd niet weer kan opnemen, is het vaste rechtspraak dat een ambtenaar geen aanspraak kan maken op toewijzing of behoud van een bepaalde post, daar de instellingen een ruime discretionaire bevoegdheid hebben bij de organisatie van hun diensten en de tewerkstelling van hun personeel. De Commissie sluit echter niet uit, dat verzoeker in zijn oude functie kan worden herplaatst.

Beoordeling door de rechter in kort geding

Het bestaan van fumus boni juris

- 34 Teneinde vast te stellen of er fumus boni juris bestaat, dient de rechter in kort geding na te gaan of, gelet op de feitelijke en juridische omstandigheden van de zaak, de door verzoeker ter staving van zijn beroep tot nietigverklaring aangevoerde middelen en argumenten van serieuze aard zijn.
- 35 Dienaangaande zij in de eerste plaats vastgesteld, dat verzoeker in het bestreden besluit enkel wordt verweten „gedurende de periode waarin hij gedelegeerde van de Commissie te (omissis) was, vrouwelijke plaatselijke personeelsleden seksueel te hebben geïntimideerd”, zonder enige precisering van plaats, omstandigheden, duur of frequentie van de feiten die het tuchtrechtelijk vergrijp vormen.
- 36 In de tweede plaats zij opgemerkt, dat volgens het bestreden besluit de in geding zijnde feiten door de verklaringen van de klaagsters aan het licht zijn gekomen en door deze zowel tijdens het in het kader van de tuchtprocedure verrichte onderzoek als tijdens de confrontatie met verzoeker zijn bevestigd. Het besluit rept daarentegen met geen woord van de tijdens de tuchtprocedure afgelegde getuigenissen, die de verklaringen van de klaagsters zouden kunnen bevestigen of weerleggen.
- 37 In de derde plaats bevat het bestreden besluit een wel zeer summiere samenvatting van de overwegingen die het tot aanstelling bevoegd gezag tot de keuze van de sanctie hebben gebracht, hoewel het in casu om een van de zwaarste tuchtmaatregelen gaat, te weten tuchtrechtelijk ontslag zonder intrekking van het recht op ouderdomspensioen. Het besluit beperkt zich ertoe, de in geding zijnde feiten als „zeer ernstige fout” en „strafbaar feit van gemeen recht” te kwalificeren, zonder te preciseren om welke fout of welk strafbaar feit het gaat. Voorts heet het in het besluit enkel, dat de kwaliteit van verzoekers werk „van geen enkel belang is in vergelijking met de hem ten laste gelegde feiten” en dat „hoe dan ook noch zijn gezondheidstoestand, noch enige andere omstandigheid hem kan disculperen”.

- 38 Het is vaste rechtspraak (zie met name arrest Gerecht van 13 december 1990, zaak T-115/89, González Holguera, Jurispr. 1990, blz. II-831, r. o. 42-45), dat de verplichting om een krachtens het Statuut genomen individueel besluit met redenen te omkleeden, tot doel heeft, de betrokkene de nodige gegevens te verschaffen om te beoordelen of het besluit gegrond is, en rechterlijke toetsing mogelijk te maken. Wil het Gerecht deze controle kunnen verrichten, dan dienen in de overwegingen van het besluit waarbij een tuchtmaatregel wordt opgelegd, de concrete feiten welke ten laste van de ambtenaar zijn vastgesteld, alsook de overwegingen welke het tot aanstelling bevoegd gezag tot de keuze van de sanctie hebben gebracht, nauwkeurig te zijn omschreven (zie arrest Hof van 29 januari 1985, zaak 228/83, F., Jurispr. 1985, blz. 275).
- 39 Voorts heeft het tot aanstelling bevoegd gezag, nadat de tuchtraad het met redenen omkleed advies had uitgebracht, besloten tot een confrontatie tussen verzoeker en de klaagsters. Het heeft evenwel de zaak na die confrontatie niet opnieuw aan de tuchtraad voorgelegd. Verzoeker heeft dus geen gelegenheid gehad zich voor de tuchtraad schriftelijk of mondeling uit te laten over een gedeelte van de resultaten van het door het tot aanstelling bevoegd gezag verrichte onderzoek, en toen de tuchtraad zijn met redenen omkleed advies uitbracht, beschikte deze dus niet over alle gegevens uit het dossier.
- 40 Gelet op het voorgaande, en zonder op de wettigheid of onwettigheid van de bestreden handeling vooruit te lopen, is de rechter in kort geding op grond van de thans beschikbare gegevens van oordeel, dat verzoeker serieus te nemen argumenten heeft aangevoerd voor zijn beroep tot nietigverklaring van het bestreden besluit, zowel met betrekking tot de vaststelling en de kwalificatie van de feiten door het tot aanstelling bevoegd gezag, als met betrekking tot de eerbiediging van het recht van verweer tijdens de tuchtprocedure.
- 41 Mitsdien moet worden nagegaan, of het bestreden besluit voor verzoeker het risico van ernstige en onherstelbare schade kan meebrengen, hetgeen opschorting van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit of andere voorlopige maatregelen zou rechtvaardigen.

Het risico van ernstige en onherstelbare schade

- 42 Volgens vaste rechtspraak (zie beschikking president Gerecht van 13 mei 1993, zaak T-24/93 R, CMBT, Jurispr. 1993, blz. II-543, r. o. 31) moet de spoedeisendheid van een verzoek in kort geding worden getoetst aan de vraag, of een voorlopige beslissing noodzakelijk is ter voorkoming van ernstige en onherstelbare schade voor de partij die om de voorlopige maatregel verzoekt. De partij die om opschorting van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit verzoekt, moet het bewijs leveren, dat zij niet op de uitspraak in het hoofdgeding kan wachten zonder ernstige en onherstelbare schade te lijden.
- 43 Wat in de eerste plaats de schade als gevolg van aantasting van zijn reputatie, zijn eer en zijn waardigheid betreft, zij vooraf opgemerkt, dat het om andere schade dan vermogensschade gaat en dat het derhalve voor de rechter in kort geding moeilijk is te beoordelen, of deze schade onherstelbaar dan wel moeilijk te herstellen is. Onder deze omstandigheden moet de rechter in kort geding een zorgvuldige afweging maken tussen de belangen van partijen, teneinde vast te stellen of er termen aanwezig zijn om de gevraagde voorlopige maatregelen te treffen. Daarbij moet de rechter in kort geding de door de verzoeker gestelde ernstige en onherstelbare schade afwegen tegen het belang van de Commissie om niet verplicht te worden tot bestendiging van een arbeidsverhouding, wanneer een ambtenaar aan het einde van een tuchtprocedure tuchtrechtelijk is ontslagen wegens een als bijzonder ernstig aangemerkte fout.
- 44 In casu moet erop worden gewezen, dat indien er inderdaad sprake zou zijn van de door verzoeker gestelde schade als gevolg van aantasting van zijn reputatie, zijn eer en zijn waardigheid, deze schade in wezen al is ingetreden. Met name wat de door verzoeker aangevoerde omstandigheid betreft, dat zelfs wanneer het besluit later nietig zou worden verklaard, het voor hem niet mogelijk is zijn werkzaamheden bij de delegatie van de Commissie te (omissis) te hervatten, omdat iedereen bekend is met zijn tuchtrechtelijk ontslag, behoeft er slechts aan te worden herinnerd, dat verzoeker reeds op 28 mei 1993 is geschorst als hoofd van de delegatie van de Commissie te (omissis) en zijn persoonlijke bezittingen reeds van (omissis) naar (omissis) heeft overgebracht. Verzoekers reputatie, eer en waardigheid kunnen hoe dan ook noch door eventuele opschorting van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit, noch door eventuele latere nietigverklaring van het besluit aan het einde van de procedure in de hoofdzaak worden hersteld.

- 45 Wat in de tweede plaats de door verzoeker gestelde geldelijke schade betreft, is het vaste rechtspraak (zie laatstelijk beschikking president Gerecht van 29 september 1993, zaak T-497/93 R II, Hogan, Jurispr. 1993, blz. II-1005), dat zuiver geldelijke schade in beginsel niet als onherstelbaar of zelfs moeilijk te herstellen kan worden beschouwd, voor zover daarvoor later financiële vergoeding kan worden geboden.
- 46 Zo het Gerecht het bestreden besluit nietig mocht verklaren, zal verzoeker recht hebben op uitbetaling van alle bedragen die hij tussen 1 december 1993 en het tijdstip van zijn herplaatsing had moeten ontvangen.
- 47 De rechter in kort geding behoort echter op grond van de bijzondere omstandigheden van elk afzonderlijk geval na te gaan, of de onverwijld tenuitvoerlegging van het besluit voor verzoeker ernstige en onmiddellijke schade kan veroorzaken, die zelfs niet door nietigverklaring van het besluit aan het einde van de procedure in de hoofdzaak kan worden goedge maakt.
- 48 Dienaangaande zij opgemerkt, dat verzoeker, zodra het bestreden besluit van kracht wordt, 1 326 536 BFR zal ontvangen uit hoofde van terugbetaling van de door hem betaalde pensioenpremies, en daarnaast een bedrag van 1 086 828 BFR wegens niet-opgenomen verlofdagen, dat wil zeggen een totaalbedrag van omstreeks 2 400 000 BFR.
- 49 Met dit bedrag, dat overeenkomt met ongeveer acht maal het basissalaris van een ambtenaar van zijn rang en salaristrap (rang A 4, salaristrap 5, 308 681 BFR), moet verzoeker normaal gesproken alle noodzakelijke kosten van levensonderhoud voor zichzelf en zijn gezin kunnen dragen totdat het Gerecht uitspraak doet op het beroep in de hoofdzaak. Hieruit volgt dat, anders dan het Hof heeft vastgesteld in zijn beschikkingen van 3 juli 1984 (beschikking president Derde kamer, zaak 141/84 R, De Compte, Jurispr. 1984, blz. 2575) en 13 april 1987 (beschikking president Vierde kamer, zaak 90/87 R, W., Jurispr. 1987, blz. 1801), de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit voor verzoeker voorshands geen ernstige en onmiddellijke geldelijke schade meebrengt.

- 50 Er zij nog op geweest, dat ingevolge artikel 108 van het Reglement voor de procesvoering een beschikking in kort geding op verzoek van een van de partijen te allen tijde op grond van een wijziging in de omstandigheden kan worden ingetrokken of gewijzigd. Verzoeker zal zich in voorkomend geval tot het Gerecht moeten wenden indien de procedure langer zou duren en hij daardoor in een financiële situatie zou komen te verkeren waarin hij zodanige schade dreigt te lijden, dat hij niet op de uitspraak in de hoofdzaak kan wachten.
- 51 Mitsdien moet het verzoek om opschorting van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit thans worden afgewezen.

DE PRESIDENT VAN HET GERECHT

beschikt:

- 1) Het verzoek in kort geding wordt afgewezen.
- 2) De beslissing omtrent de kosten wordt aangehouden.

Luxemburg, 30 november 1993.

De griffier

H. Jung

De president

J. L. Cruz Vilaça